

A'RAF SÛRESİ

Bismillâhirrahmânirrah"im

Rahmân ve Rahîm Allah'ın adıyla

1. Elif, Lam, Mim, Sad.
2. Habibim! Bu Kur'an; insanları uyarman ve iman edenleri aydınlatman için, Sana indirilen bir kitaptır. Artık, kâfirlerin yalanlamaları sebebiyle, göğsünde bir sıkıntı olmasın.
3. Ey insanlar! Rabbinizden size indirilen Kur'an-ı Kerim'e uyun. Ondan başkasını dost edinip peşine düşmeyin. Ne kadar az öğüt alıyorsunuz!..
4. Biz, nice memleketleri helâk ettik. Azabımız; bazısına gece yatarken, bazısına da gündüz istirahat ederken geldi.
5. Onlara azabımız geldiğinde: "Biz, gerçekten zalimlermişiz" demelerinden başka feryatları olmadı.
6. Biz, kendilerine peygamber gönderilenlere ve gönderilen peygamberlere mutlaka soracağız.
7. Onlara, bir bilgiye dayanarak ne yaptıklarını anlatıp, kendilerinden habersiz olmadığımızı bildireceğiz.
8. O gün, tartı haktır. Sevap tartıları ağır gelenler, kurtuluşa erenlerdir.
9. Sevap tartıları hafif gelenler ise, âyetlerimize karşı haksızlık etmelerinden dolayı, zarara uğrayanlardır.
10. Şüphesiz Biz sizi, yeryüzüne yerleştirip, orada sizin için geçim vasıtaları yarattık. Siz ise, ne kadar az şükrediyorsunuz?
11. Önce sizi yarattık. Sonra size şekil verdik. Ardından da meleklerle: "Âdem'e secde edin" dedik. İblis dışında hepsi secde etti. Fakat o, secde edenlerden olmadı.
12. Allah İblis'e: "Emrettiğimde, seni secde etmekten alıkoyan neydi?" diye sordu. İblis de: "Ben, ondan daha hayırlıyım. Çünkü beni ateşten, onu ise çamurdan yarattın" dedi.
13. Allah da: "Öyleyse, in oradan aşağı. Senin orada büyüklenme hakkın yoktur. Hemen çık git. Çünkü sen, alçaklardansın" buyurdu.
14. İblis: "Bana, insanların tekrar diriltilecekleri güne kadar süre ver" dedi.
15. Allah da ona: "Haydi, sen süre verilenlerdensin" buyurdu.
- 16-17. İblis: "Hakkımda azgınlık hükmünü verdin. Andolsun, ben de onları saptırmak için, Senin doğru yolunun üzerinde durup, onlara; önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından yaklaşıcağım. Böylece Sen, onların çoğunu şükredenlerden bulamayacaksın" dedi.
18. Allah da: "Haydi, horlanmış ve kovulmuş olarak cennetten çık. Yemin olsun ki, sana tabi olanlarla birlikte hepinizi cehenneme dolduracağım" buyurdu.

- 19.** Sonra Allah, Âdem'e: "Ey Âdem! Sen ve eşin cennette oturun. Dilediğiniz nimetlerden yiyin. Fakat şu ağaca yaklaşmayın. Sonra kendinize zulmetmiş olursunuz" buyurdu.
- 20-21.** Bunun ardından şeytan, gizli olan edep yerlerini kendilerine göstermek için, onlara vesvese verdi. Ve: "Rabbiniz, bu ağacı size, melek olmamanız veya sürekli cennette kalmamanız için yasakladı. Muhakkak, ben sizin iyiliğinizi isteyenlerdenim" diye yemin etti.
- 22.** Onları böylece hile ile aldatarak, yerlerinden aşağı indirdi. Onlar da ağacın meyvesinden tadınca, edep yerleri açılıverdi ve cennet yapraklarıyla üzerlerini örtmeye başladılar. Rableri onlara: "Ben size bu ağacı yasaklamadım mı ve 'Şeytan sizin apaçık düşmanınızdır' demedim mi?" buyurdu.
- 23.** Âdem ile Havva: "Ey Rabbimiz! Biz, kendimize yazık ettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen, muhakkak zarar edenlerden oluruz" dediler.
- 24-25.** Allah buyurdu: "Kiminiz kiminize düşman olarak yeryüzüne inin. Sizin için yeryüzünde bir süreye kadar kalacak yer ve faydalanacağınız nimetler vardır. Orada yaşayacak, orada ölecek ve yine oradan dirilip çıkarılacaksınız.
- 26.** Ey Âdemoğulları! Size, şeytanın açmak istediği edep yerlerinizi örten ve süsleneceğiniz elbiseler indirdik. Takva elbisesi ise daha hayırlıdır. İşte bu elbiselerin indirilmesi, Allah'ın yüceliğine işaret eden alâmetlerindendir. Belki insanlar, düşünüp öğüt alırlar.
- 27.** Ey Âdemoğulları! Şeytan, ana-babanızı, edep yerlerini kendilerine göstermek için elbiselerini soyarak cennetten çıkardığı gibi, sakın sizi de bir belâya düşürmesin. Çünkü o ve taraftarları, sizin onları göremeyeceğiniz yerden, sizi görürler. Kuşkusuz Biz, şeytanları, inanmayanların dostları yaptık".
- 28.** Resûlüm! O iman etmeyenler, bir hayasızlık yaptıkları zaman: "Biz, babalarımızı bu yolda bulduk, bunu bize Allah emretti" derler. Onlara de ki: "Allah, kötülüğü emretmez. Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?"
- 29.** De ki: "Rabbim, adaleti emretti. Her mescitte, yüzlerinizi kıbleye doğru çevirin ve dini yalnız kendisine has kılarak O'na ibadet edin. İlkin sizi yarattığı gibi, yine O'na döneceksiniz."
- 30.** Allah, bir topluluğu doğru yola iletti, bir topluluğa da sapıklık hak oldu. Çünkü onlar, Allah'ı bırakıp şeytanları dost edindiler ve kendilerinin de doğru yolda olduklarını sanıyorlar.
- 31.** Ey Âdemoğulları! Her mescide gidişinizde güzel elbiselerinizi giyin. Yiyin-için, fakat israf etmeyin. Çünkü Allah, israf edenleri sevmez.
- 32.** De ki: "Allah'ın, kulları için çıkardığı ziynetleri ve tertemiz rızıkları kim haram kıldı? Bunlar, dünya hayatında inananlar içindir. Kıyamet gününde de, yalnız onlarındır." İşte Biz, bilen bir toplum için âyetleri böyle açıklıyoruz.

- 33.** De ki: “Rabbim; Açık ve gizli bütün hayâsızlıkları, Günah işlemeyi, Haksız tecavüzü, Hakkında hiçbir delil indirmediği şeyleri Allah’a ortak koşmanızı ve Allah’a karşı bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır.”
- 34.** Her toplumun belirlenmiş bir eceli vardır. Zamanı geldiğinde, ne bir an geciktirebilirler, ne de bir an öne alabilirler.
- 35.** Ey Âdemoğulları! Size, içinizden peygamberler gelip, âyetlerimizi anlattıklarında, kim onlara karşı gelmekten sakınır ve davranışlarını düzeltirse, işte onlar için korku yoktur. Onlar, mahzun da olmayacaklardır.
- 36.** Kim de âyetlerimizi yalanlar ve onlara karşı büyüklük taslarsa, işte onlar cehennemliktir ve orada sonsuza kadar kalacaklardır.
- 37.** Allah’a karşı yalan uyduran veya O’nun âyetlerini yalan sayandan daha zalim kim olabilir? Yazılanlar onların başına gelecektir. Sonunda elçilerimiz, canlarını almak için yanlarına geldiklerinde: “Allah’ı bırakıp taptıklarınız nerededir?” derler. Onlar da: “Taptıklarımız, bizi bırakıp kayboldu” derler. Böylece, kendilerinin küfür ehli olduklarına, bizzat kendileri şahitlik ederler.
- 38.** Allah, onlara şöyle buyurur: “Sizden önce geçmiş cin ve insan topluluklarıyla birlikte, cehennem ateşine girin”. Her topluluk cehenneme girdikçe, tabi olduğu taraftarlarına lânet eder. Sonunda hepsi birbiri ardınca oraya girip toplandığında, sonrakiler öncekiler için, “Ey Rabbimiz! İşte, bizi bunlar saptırdı. Bunlara cehennem ateşinden kat kat azap ver” derler. Allah da: “Herkesin azabı kat kattır, fakat siz bilmezsiniz” buyurur.
- 39.** Öncekiler de sonrakilere: “Sizin, bize karşı hiçbir üstünlüğünüz yoktur. O halde, yaptıklarınıza karşılık tadın azabı” derler.
- 40.** Gerçek şu ki, âyetlerimizi yalanlayan ve onlara karşı büyüklük taslayanlara, göğün kapıları kesinlikle açılmayacak ve deve iğne deliğinden geçmedikçe de, cennete giremeyeceklerdir. Biz, günahkârları işte böyle cezalandırırız.
- 41.** Onlara cehennemde, ateşten bir yatak ve alevden bir yorgan vardır. Biz, zalimleri böyle cezalandırırız.
- 42.** İman edip güzel işler yapanlara gelince, biz herkese, ancak taşıyabilecekleri kadar sorumluluk veririz. Onlar cennetlidir ve orada ebedi kalacaklardır.
- 43.** Cennette, göğüslerinde bulunan kini çıkarıp atacağız. İçlerinden ırmaklar akan cennetlerde: “Bizi, buraya ulaştıran Allah’a hamdolsun. Eğer, Allah bizi buraya ulaştırmasaydı, biz doğru yolu bulamazdık. Şüphesiz, Rabbimizin peygamberleri bize gerçeği getirmişlerdi” diyecekler. Onlara: “İşte size cennet. Buna, yaptıklarınız karşılığında mirasçı oldunuz” diye seslenilecek.
- 44-45.** Cennet ehli, cehennem ehline: “Biz, Rabbimizin verdiği sözü gerçek bulduk. Siz de Rabbinizin verdiği sözü gerçek buldunuz mu?” diye seslenirler. Cehennem ehli: “Evet” derler. Bunun üzerine, aralarında bir münadi: “Allah’ın lâneti, zalimlerin

üzerine olsun. Çünkü onlar, insanları Allah yolundan alıkoyup, o yolu eğri göstermek isterlerdi. Onlar, ahireti de inkâr ederlerdi” diye seslenir.

46-47. Cennet ehli ile cehennem ehli arasında bir perde vardır. A’raf üzerinde, her iki taraftakileri yüzlerinden tanıyan kişiler bulunur. Bunlar, henüz cennete girmemiş, fakat girmeyi arzu eden kimseler olarak cennet ehline “Selâmün Aleyküm” diye seslenirler. Gözleri cehennem ehli tarafına çevrilince de: “Rabbimiz! Bizi bu zalim toplulukla birlikte bulundurma” derler.

48-49. A’raf ehli, yüzlerinden tanıdıkları bazı kâfir kişilere seslenerek: “Gördünüz; Çokluğunuz, yahut topladığınız mallar ve büyüklük taslamanız size yarar sağlamadı. Şu cennet ehli miydi, sizin: “Allah bunları -mümkün değil- rahmetine erdirmez” diye yemin ettikleriniz?” derler.

Sonra cennetliklere dönüp: “Girin cennete! Artık size korku yoktur, siz, mahzun da olmayacaksınız” derler.

50. Cehennem ehli, cennet ehline: “Bize biraz su akıtın veya Allah’ın size verdiği rızıktan bize de verin” diye feryat ederler. Cennet ehli de: “Allah, bunların ikisini de küfür ehline haram kıldı” diye cevap verirler.

51. Cehennem ehli; dinlerini eğlence ve oyun edinenler ve dünya hayatına aldananlardır. Bugüne kavuşacaklarını unuttukları ve âyetlerimizi bilerek inkâr ettikleri gibi, Biz de bugün onları unutacağız.

52. Andolsun ki Biz, Mekkelilere, inanan bir toplum için, yol gösterici ve rahmet olarak, tam bir ilim üzere açıkladığımız Kur’an’ı gönderdik.

53. Kâfirler, bu kitapta anlattıklarımızın gerçekleşmesini beklemekten başka bir şey yapmıyorlar. Anlatılanlar gerçekleşince, daha önce onu unutanlar: “Rabbimizin elçileri bize, kesinlikle gerçeği getirmişler. Keşke bizim aracılarımız olsaydı da, bize aracılık yapsalardı. Ya da, dünyaya geri gönderilseydik de, geçmişte yaptıklarımızın aksini yapsaydık” derler. Kuşkusuz onlar, kendilerini mahvetmişler ve uydurdukları putları da kendilerini terk etmiştir.

54. Şüphesiz ki, Rabbiniz olan Allah, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra Arş’a hükmedendir. O, geceyi gündüze örtü kılar. Gece gündüzü sürekli bir şekilde izler. Güneşi, ayı ve yıldızları, Kendi buyruğuna boyun eğmiş olarak yaratan da O’dur. İyi biliniz ki, yaratmak ve emretmek yalnız O’na hastır. Alemlerin Rabbi olan Allah, herşeyden yücedir.

55. Rabbinize, gönülden yalvararak ve gizlice dua ediniz. Çünkü O, haddi aşanları sevmez.

56. Yeryüzünün ıslahından sonra, orada bozgunculuk yapmayın. Allah’a; korkarak ve rahmetini umarak dua edin. Kuşkusuz Allah’ın rahmeti, iyilik edenlere çok yakındır.

57. Rahmetinin önünden, rüzgârları müjdeciler olarak gönderen O’dur. O rüzgârlar yağmur yüklü bulutları yüklenince, onu kurak bir beldeye göndeririz. Sonra, onunla su

indiririz ve o su ile her çeşit ürün yetiştiririz. İşte Biz, ölüleri de böyle diriltiriz. Umulur ki, düşünüp ibret alırsınız.

- 58.** Toprağı verimli güzel memleketin bitkisi, Rabbinin izniyle güzel ve bol çıkar. Kötü olandan ise, yararsız bitkiden başka bir şey çıkmaz. İşte Biz, şükreden bir toplum için, âyetleri böyle çeşitli şekillerde açıklıyoruz.
- 59.** Andolsun ki Biz, Nuh'u, kavmine peygamber olarak gönderdik.
Nuh onlara: “Ey kavmim! Allah’a kulluk edin. Sizin, Ondan başka ilâhınız yoktur. Doğrusu ben, size gelecek büyük bir günün azabından korkuyorum” dedi.
- 60.** Kavminden ileri gelenler: “Biz seni, hakikaten apaçık bir sapıklık içinde görüyoruz” dediler.
- 61-62.** Bunun üzerine Nuh: “Ey kavmim! Bende hiçbir sapıklık yoktur. Ben, âlemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir peygamberim. Size, Rabbimin vahyettiklerini bildiriyor ve sizin iyiliğinizi istiyorum. Allah tarafından gelen bilgi ile sizin bilmediğiniz şeyleri biliyorum.
- 63.** Sizi uyararak, Allah’tan korkup merhamet olunmanız için, içinizden bir erkeğe Rabbinizden vahiy gelmesine mi şaştınız?” dedi.
- 64.** Nihâyet, Nuh'u yalanladılar. Biz de, onunla birlikte gemide bulunanları kurtardık. Ayetlerimizi yalanlayanları da suda boğduk. Çünkü onlar, kalp gözleri kör bir topluluktu.
- 65.** Ad kavmine de, kardeşleri Hûd'u peygamber olarak gönderdik. O: “Ey kavmim! Allah’a kulluk edin. Sizin için ondan başka ilâh yoktur. Halâ Allah’tan korkmayacak mısınız?” dedi.
- 66.** Kavminden ileri gelen inkârcılar: “Biz seni, bir beyinsizlik içinde görüyoruz. Şüphesiz seni, yalancılardan sanıyoruz” dediler.
- 67.** Bunun üzerine Hûd şöyle dedi: “Ey kavmim! Bende bir beyinsizlik yok. Fakat ben, âlemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir peygamberim.
- 68.** Size, Rabbimin vahyettiklerini tebliğ ediyorum. Ve Ben, sizin için güvenilir bir nasihatçiyim.
- 69.** Sizi uarması için, içinizden bir erkeğe, Rabbinizden bir vahiy gelmesine mi şaştınız? Düşünün ki, bir zaman Allah, sizi Nuh kavminden sonra, onların yerine getirmiş ve üstelik yaratılış bakımından da, size güç vermişti. O halde, Allah’ın nimetlerini hatırlayın. Umulur ki kurtulursunuz.
- 70.** Hûd’un kavmi: “Sen bize, yalnız Allah’a kulluk etmemiz, atalarımızın taptıklarını bırakmamız için mi geldin? O halde, doğru söyleyenlerden isen, tehdit ettiğin o azabı getir” dediler.
- 71.** Hûd: “Artık Rabbinizden size, azap ve öfke hak oldu. Allah’ın hiçbir delil indirmedeği, sadece sizin ve atalarınızın taptığı bir takım isimler hakkında benimle tartışıyor musunuz? O halde, bekleyin. Şüphesiz ben de sizinle birlikte bekleyenlerdenim” dedi.

- 72.** Bunun üzerine, Hûd'u ve onunla birlikte olanları tarafımızdan bir rahmetle kurtardık. Ayetlerimizi yalanlayanların ve inanmayacak olanların neslini kestik. Zaten onlar, inanacak değillerdi.
- 73.** Kardeşleri Salih'i de, Semûd kavmine gönderdik. O da: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin O'ndan başka ilâhınız yoktur. Size, Rabbinizden apaçık bir mucize gelmiştir. İşte size, mucize olarak Allah'ın dişi devesi. Onu, kendi haline bırakın. Allah'a ait olan yeryüzünde yesin, içsin. Ona bir kötülük yapmayın. Yoksa sizi can yakıcı bir azap yakalar.
- 74.** Düşünün ki, Allah sizi, Ad kavminden sonra onların yerine getirdi. Ve sizi yeryüzüne yerleştirdi. O'nun ovalarında saraylar ediniyor, dağları yontup evler yapıyorsunuz. Artık, Allah'ın nimetlerini hatırlayın da, yeryüzünde fesatçılar olarak karışıklık çıkarmayın" dedi.
- 75.** Kavminden büyüklük taslayanlar, inanan zayıf kimselere: "Salih'in, gerçekten Rabbi tarafından gönderildiğini biliyor musunuz?" dediler. Onlar da: "Biz, indirilene inanıyoruz" diye cevap verdiler.
- 76.** Büyüklük taslayanlar: "Doğrusu biz de, sizin inandığınızı inkâr ediyoruz" dediler.
- 77.** Ve dişi deveyi kestiler. Rablerinin emrine boyun eğmediler. Ve: "Ey Salih! Eğer gönderilen peygamberlerden isen, bize söz verdiğin azabı getir" dediler.
- 78.** Bunun üzerine, onları şiddetli bir sarsıntı yakalayiverdi de, yurtlarında diz üstü çöküp kaldılar.
- 79.** Salih de, o zaman onlardan yüz çevirdi. Ve: "Ey kavmim! Size Rabbimin emirlerini bildirdim ve size öğüt verdim. Fakat siz, öğüt verenleri sevmiyorsunuz" dedi.
- 80.** Lût'u da peygamber olarak gönderdik. O da, kavmine: "Siz, daha önceki milletlerden hiçbirinin yapmadığı çirkinliği mi yapıyorsunuz?"
- 81.** Siz, kadınları bırakıp şehvetle erkeklere gidiyorsunuz, öyle mi? Kuşkusuz siz, çok azgın bir topluluksunuz" dedi.
- 82.** Kavminin cevabı: "Lût ve onunla birlikte olanları memleketinizden çıkarın. Çünkü onlar, temizliğe fazla düşkün kimselermiş" oldu.
- 83.** Bunun üzerine Biz de, onu ve karısı hariç, ailesini kurtardık.
- 84.** Biz, onların üzerine bir azap yağmuru yağdırdık. İşte bak, günahkârların sonu nasıl olmuştur!
- 85.** Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı gönderdik. Onlara: "Ey Kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin ondan başka ilahınız yoktur. Size, Rabbiniz tarafından açık bir delil geldi. Artık, ölçüyü ve tartıyı tam yapın. İnsanların eşyalarını eksik vermeyin. Yeryüzünü, ıslah edildikten sonra bozguna uğratmayın. Eğer iman ediyorsanız, bu söylediklerim, sizin için daha hayırlıdır.
- 86.** Ve siz, Allah'a iman edenleri tehdit edip, onları Allah yolundan alıkoyarak ve o yolu eğriktmek isteyerek, öyle her yolun başında oturmuyun. Düşünün, bir zamanlar siz azdınız. Sizi O çoğalttı. Bakın, fesat çıkaranların sonu nasıl olmuştur!

87. Eğer, içinizden bir grup, benimle gönderene inanmış, bir grup da inanmamışsa, Allah aramızda hkmedinceye kadar sabredin. O, hüküm verenlerin en hayırlısıdır” dedi.
- 88-89. Kavminin ileri gelenlerinden büyüklük taslayanlar: “Ey şuayb! Seni ve seninle birlikte iman edenleri muhakkak memleketimizden çıkaracağız, ya da bizim dinimize döneceksiniz” dediler.
- şuayb da: “Dininize dönmek istemesek de mi? Allah, bizi dininizden kurtardıktan sonra, yeniden ona dönersek, Allah’a karşı yalan uydurmuş oluruz. Rabbimiz olan Allah’ın dilemesi dışında, sizin dininize dönmemiz, bizim için olur şey değil. Rabbimizin ilmi herşeyi kuşatmıştır. Biz, sadece Allah’a güvenip dayandık. Ey Rabbimiz! Bizimle toplumumuz arasında adaletle hükmet. Sen, hükmedenlerin en hayırlısısın” dedi.
90. Kavminin ileri gelen inkrcıları: “Eğer siz şuayb’a uyarırsanız, o taktirde mutlaka zarara uğrayacaksınız” dediler.
91. Derken, o müthiş sarsıntı yakalayiverdi. Yurtlarında dizüstü kp kaldılar ve helke uğrayan kimseler oldular.
92. şuayb’ı yalanlayanlar, sanki yurtlarında hiç yaşamamışlardı. Asıl zarara uğrayan, şuayb’ı yalanlayanlar oldu.
93. şuayb, onlardan yüz çevirip kendi kendine: “Ey Kavmim! Ben size Rabbimin vahyettiklerini tebliğ ettim. Ve sizin iyiliğinizi istedim. Artık, inkâr eden topluluğun haline nasıl acırım?” dedi.
94. Biz, hangi beldeye bir peygamber gnderdiysek, oranın halkını, peygamberlerini tanımadıkları için, boyun eğip yalvarsınlar diye, mutlaka; fakirlik, şiddet ve hastalıkla yakaladık.
95. Sonra, bu kötü durumlarını iyileştirdik. Durumları düzelince, şımarıp: “Babalarımızın başına da kötü ve iyi günler gelmişti” dediler. Biz de onları, farkında olmadan, ansızın yakalayiverdik.
96. Eğer o memleketlerin halkı, inanıp Rablerinin emirlerine karşı gelmekten sakınsalardı, onlara, yerden ve gökten nice bereket kapıları aardık. Fakat onlar, peygamberlerini yalanladılar. Bu yüzden, Biz de onları helâk ettik.
97. O memleketlerin halkı, gece uyurlarken, azabımızın kendilerine gelmeyeceğinden güvende miydiler?
98. Yoksa o memleketlerin halkı, gündüz eğlenirlerken, kendilerine, azabımızın gelmeyeceğinden emin mi oldular?
99. Artık onlar, Allah’ın tuzağından gvendeler mi? Allah’ın tuzağından, kendilerini zarara uğratan toplumdaki başkası kendini güvende hissetmez.
100. nceki sahiplerinden sonra, yeryüzüne mirasçı olanlar, hal şu gerçeği anlamadılar mı? Eğer dilersek, onları da günahlarından dolayı cezalandırır, kalplerini mühürler ve işitmez hale getiririz.

- 101.** Habibim! İşte o memleketlerin hali! Sana, onların haberlerinden bir bölümünü anlatıyoruz. Andolsun ki, onlara peygamberleri, açık delillerle gelmişti. Fakat onlar, önceden yalanladıklarına inanmadılar. İşte Allah, inkâr edenlerin kalbini böyle mühürler.
- 102.** Biz, onlardan çoğunun sözünde durduğunu görmedik. Aksine, çoğunun yoldan çıktığını gördük.
- 103.** Sonra, o peygamberlerin arkasından, Musa'yı, mucizelerimizle Firavuna ve onun cemiyetine peygamber olarak gönderdik. Derhal, o mucizeleri inkâr ettiler. Artık, bozguncuların sonu nasıl oldu bir bak!
- 104-105.** Musa: "Ey Firavun! Gerçekten ben, âlemlerin Rabbinden bir elçiyim. Ancak bana, Allah hakkında gerçeği söylemem gerekir. Size, Rabbinizden apaçık bir mucize getirdim. Artık, İsrailoğullarını benimle birlikte gönder" dedi.
- 106.** Firavun: "Eğer sen bir mucize getirdiyse ve doğru da söylüyorsan, o taktirde onu göster" dedi.
- 107.** Bunun üzerine Musa, esasını bıraktı. Bir de ne görsünler, o, apaçık bir ejderha.
- 108.** Musa, elini çıkardı. Bir de ne görsünler, bembeyaz bir el.
- 109-110.** Firavun'un kavminden ileri gelenler: "Şüphesiz bu, bilgili bir sihirbazdır. O, sizi yurdunuzdan çıkarmak istiyor" dediler. Firavun: "O halde, siz ne diyorsunuz?" diye sordu.
- 111-112.** Onlar: "Musa'yı ve kardeşini beklet ve şehirlere toplayıcılar yolla. Bütün bilgili sihirbazları toplayıp sana getirsinler" dediler.
- 113.** Sihirbazlar, Firavuna gelip: "Eğer üstün gelen biz olursak, bize elbette bir mükâfat var değil mi?" dediler.
- 114.** Firavun: "Evet, üstelik, o zaman benim yakınlarımdan olacaksınız" dedi.
- 115.** Sihirbazlar, "Ey Musa! Önce sen mi hünerini ortaya koyacaksın, yoksa biz mi" dediler.
- 116.** Musa: "Siz atın" dedi. Sihirbazlar atacaklarını atıp, herkesin gözünü büyülediler. Ve onları dehşete düşürdüler. Doğrusu büyük bir sihir gösterdiler.
- 117.** Biz de Musa'ya: "Sen de asanı bırak" diye vahyettik. Bir de baktılar ki, asa, onların uydurduklarını yakalayıp yutuyor.
- 118.** Artık, gerçek ortaya çıkmış ve onların bütün yaptıkları boşa gitmiştir.
- 119.** Orada yenildiler ve küçük düştüler. Alçalmış olarak geri döndüler.
- 120.** Sihirbazlar, hep birden secdeye kapandılar.
- 121-122.** "Biz, âlemlerin Rabbine, Musa ve Harun'un Rabbine iman ettik" dediler.
- 123-124.** Firavun: "Ben size izin vermeden, O'na iman ettiniz öyle mi? Şüphesiz bu, halkı şehirden çıkarmak için yaptığınız hilenizdir. Size ne yapacağımı göreceksiniz. Elbette ellerinizi ve ayaklarınızı çapraz olarak kestireceğim. Sonra da hepinizi astıracağım" dedi.

- 125-126.** Sihirbazlar: “Biz, zaten Rabbimize döneceğiz. Sen sadece, Rabbimizin âyetleri bize geldiğinde, onlara iman ettik diye bizden öç alıyorsun. Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır. Ve bizi Müslümanlar olarak öldür” dediler.
- 127.** Firavunun kavminden ileri gelen bir topluluk: “Musa’yı ve kavmini yeryüzünde bozgunculuk çıkarsınlar, seni ve tanrılarını terk etsinler diye mi Mısır’da bırakacaksın?” dediler.
- Firavun da: “Eskiden olduğu gibi, yine biz onların oğullarını öldüreceğiz, kızlarını sağ bırakacağız. Şüphesiz biz, onların üstünde kahredici bir güce sahibiz” dedi.
- 128.** Musa, kavmine: “Allah’tan yardım isteyin ve sabredin. Şüphesiz, yeryüzü Allah’ındır. O, kullarından dilediğini ona mirasçı yapar. Sonuç, fenalıklardan sakınanlarıdır” dedi.
- 129.** Kavmi, Musa’ya: “Sen gelmeden önce ve geldikten sonra, bize işkence edildi” dediler.
- Musa da: “Umulur ki, Rabbiniz düşmanınızı yok eder ve onların yerine sizi yeryüzüne hakim kılar da, nasıl hareket edeceğinize bakar” dedi.
- 130.** Şüphesiz Biz, Firavun hanedanını, düşünüp ibret alsınlar diye, yıllarca kıtlık ve kuraklıkla sıktık.
- 131.** Fakat onlara; iyilik, bolluk ve ucuzluk gelince: “Bu, bizim hakkımızdır” dediler. Eğer kendilerine bir kötülük gelirse, bunu, Musa ve onunla birlikte olanların uğursuzluğuna yorarlardı. Bilin ki, onların uğursuzluğu ancak Allah katındandır. Fakat, bunu çokları bilmezler.
- 132.** Musa’ya: “Bizi büyülemek için ne kadar mucize getirirsen getir, biz sana inanacak değiliz” dediler.
- 133.** Bunun üzerine Biz de, ayrı ayrı mucize olarak, onların üzerine; tufan, çekirge, haşerat, kurbağalar ve kan gönderdik (fakat yine de hiçbirinden ders almadılar). Yine de büyüklük tasladılar ve günahkâr bir topluluk oldular.
- 134.** Üzerlerine azap çökünce de: “Ey Musa! Sana verdiği söz gereği, bizim için Rabbine dua et. Eğer bu azabı bizden kaldırırsan, yemin olsun ki, sana kesinlikle iman edeceğiz. Ve İsrailoğullarını, seninle birlikte göndereceğiz” dediler.
- 135.** Biz onlardan azabı kaldırıncaya, yeminlerini hemen bozdular.
- 136.** Artık Biz de, bunca âyetlerimizi yalanladıkları ve umursamadıkları için, kendilerinden intikâm aldık ve hepsini denizde boğduk.
- 137.** Hor görülüp güçsüz bırakılan İsrailoğullarını da, kendisine feyiz ve bereket verdiğimiz yerin, doğu ve batısına mirasçı kıldık. Böylece Rabbinin İsrailoğullarına verdiği güzel söz, sabretmeleri yüzünden gerçekleşti. Firavun ve kavminin yaptıklarını, yükselttikleri sarayları ve bahçeleri, yerle bir ettik.
- 138-140.** İsrailoğullarını denizden geçirdik. Kendilerine ait bir takım putlara tapan kavme rastladıklarında: “Ey Musa! Bunların nasıl ilâhları varsa, sen de bize öyle ilâh yap” dediler. Musa da: “Gerçekten siz, cahillik eden bir topluluksunuz. Çünkü, bunların

içinde buldukları din yıkılmıştır. Yaptıkları da boşunadır. Allah, sizi âlemlere üstün kılmışken, ben size Allah'tan başka bir ilâh mı arayayım?" dedi.

141. Ey İsrailoğulları! Hem düşünün. Hani sizi, işkencenin en kötüsünü yapan Firavun hanedanından kurtarmıştık. Onlar, oğullarınızı öldürüyor, kızlarınızı sağ bırakıyorlardı. Bunda sizin için, Rabbinizden büyük bir imtihan vardı.
142. Musa ile otuz gece, Bize münacatta bulunması için sözleştik. Buna on gece daha ilâve ettik. Böylece Rabbinin belirlediği süre tam kırk gece oldu.
Musa ayrılırken, kardeşi Harun'a: "Kavmimin içinde benim yerime geç, islâh et, fesatçıların yoluna uyma" dedi.
143. Nihâyet belirlediğimiz zaman gelip, Rabbi O'na konuşunca, Musa; "Rabbim! Bana cemâlini göster, Sana bakayım" dedi. Allah: "Sen, Beni göremezsin. Fakat şu dağa bak. Eğer o yerinde durursa, sen de Beni görebilirsin" buyurdu. Rabbi, dağa tecelli edince, dağ paramparça oldu. Musa da bayılarak yere düştü. Kendine gelince: "Seni her türlü noksan sıfatlardan tenzih ederim. Sana tevbe ettim. Ben iman edenlerin ilkiyim" dedi.
144. Allah: "Ey Musa! Sana verdiğim vahiylerle ve konuşmamla, seni insanlara üstün kıldım. Sana verdiklerimi al ve şükredenlerden ol" buyurdu.
145. Musa'ya, Tevrat'ın levhâlarında, herşeyden bir öğüt ve herşeyin ayrıntısını yazıp: "Haydi, bunları kuvvetle tut, kavmine de bunlara güzelce bağlanmalarını emret. Yakında o fâsıkların yurdunu ne hale getirdiğimi size göstereceğim" buyurdum.
146. Yeryüzünde haksız yere büyüklük taslayanları, âyetlerimi anlamaktan uzak tutacağım. Onlar, her türlü delili görseler, yine de inanmazlar. Doğru yolu görseler, onu yol edinmezler. Fakat azgınlık yolunu görseler onu yol edinirler. Bu durum, onların, âyetlerimizi yalanlamalarından ve onları umursamamalarından ileri gelmektedir.
147. Ayetlerimizi ve ahiret gününe kavuşmayı inkâr edenlerin bütün yaptıkları boşa gitmiştir. Yoksa onlar, yaptıklarından başkasıyla mı cezalandırılacaklardı?
148. Musa, Tevrat nüshalarını almak için ayrılınca, kavmi, ziynet eşyalarından ses çıkaran bir buzağı heykeli yapıp, put edindiler. Görmediler mi ki, o; ne kendileriyle konuşuyor, ne de onlara yol gösteriyordu. Buna rağmen, onu ilâh edindiler ve kendilerine zulmedenlerden oldular.
149. Buzağıya taptıklarına pişman oldular ve kendilerinin, gerçekten sapmış olduklarını görünce: "Eğer Rabbimiz bizi acımaz ve bağışlamazsa, mutlaka zarara uğrayanlardan oluruz" dediler.
150. Musa, kavmine kızgın ve üzgün olarak dönünce: "Benden sonra, arkamdan ne kötü işler yapmışsınız. Rabbinizin emrini beklemeyip, acele ettiniz öyle mi?" dedi. Musa, Levhaları kızgınlığından yere attı ve kardeşini başından tutarak kendisine doğru çekti. Kardeşi Harun: "Ey anamın oğlu! İnan ki, bu kavim beni güçsüz buldu.

Neredeyse beni öldürüyorlardı. Sen de bana böyle davranarak düşmanları sevindirme. Beni, bu zalimler topluluğu ile bir tutma” dedi.

151. Musa. “Ey Rabbim! Beni ve kardeşimi bağışla. Bizi, rahmetinin içine al. Sen, merhametlilerin en merhametlisisin” dedi.
152. Şüphesiz, o buzağıyı ilâh edinenlere, Rablerinden bir gazab, dünyada iken de bir alçaklık erişecektir. İşte Biz, Allah’a karşı yalan uyduranları böyle cezalandırırız.
153. Kötülük yapıp da ardından tevbe ederek iman edenlere gelince, şüphesiz Rabbin, bundan sonra yine de çok affeden ve çok merhamet edendir.
154. Musa sakinleşince, attığı levhaları aldı. Onun bir nüshasında: “Rablerinden korkanlar için bir hidâyet ve rahmet vardır” yazılı idi.
155. Musa, belirlediğimiz buluşma vaktinde, tevbe için kavminden yetmiş erkek seçti. Onları müthiş bir sarsıntı yakalayınca: “Ey Rabbim! Eğer dileseydin, bunları ve beni daha önce helâk ederdin. İçimizdeki beyinsizlerin işledikleri yüzünden bizi helâk eder misin? Bu, senin imtihanındır. Sen dilediğini saptırır, dilediğini de doğru yola eriştirirsin. Sen, bizim velimizsin. Artık, bizi bağışla ve acı. Sen, bağışlayanların en hayırlısısın.
156. Bize, bu dünyada ve ahirette iyilik yaz. Şüphesiz biz, Sana yöneldik” diye dua etti. Allah: “Ben, dilediğimi azap ederim. Benim rahmetim ise herşeyi kuşatmıştır. Rahmetimi; Allah’tan korkanlara, zekâtını verenlere ve âyetlerimize iman edenlere yazacağım.
157. Onlar, yanlarındaki Tevrat ve İncil’de isim ve sıfatını yazılı buldukları, ümmi nebi o Resule uyanlardır. O; onlara iyiliği emrediyor, onları kötülükten alıkoyuyor, temiz şeyleri kendilerine helâl, çirkin şeyleri de haram kılıyor. Onların ağır yüklerini ve sırtlarında olan ağır teklifleri indiriyor. İşte o peygambere iman edenler, ona saygı gösterenler, ona yardım edenler ve onunla birlikte gönderilen Kur’an’a uyanlar kurtuluşa erenlerdir” buyurdu.
158. Habibim! De ki: “Ey insanlar! Şüphesiz Ben, göklerin ve yerin sahibi olan, kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan, dirilten ve öldüren Allah’ın, hepimize gönderdiği elçisiyim. Öyleyse, siz de, Allah’a ve O’nun bütün sözlerine iman eden ümmi nebisi Resulüne iman edin. O’na uyun ve doğru yolu bulun.”
159. Musa’nın kavmi içinde, hak ile doğru yolu gösteren ve hak ile adaleti sağlayan bir topluluk da vardı.
160. Biz, İsrailoğullarını on iki kabileye, o kadar da ümmete ayırdık. Kavmi, Tih çölünde kendisinden su isteyince, Musa’ya: “Asanı taşa vur” diye vahyettik. Derhal taştan on iki pınar fışkırdı. Her kabile su içecekleri yeri öğrendi. Üzerlerine de bulutla gölge yaptık. Onlara, kudret helvası ile bıldırcın indirdik. “Size rızık olarak verdiğimiz şeylerin temizlerinden yiye” dedik. Fakat onlar, emrimizi dinlememekle sadece Bize zulmetmediler, kendilerine de yazık ettiler.

- 161.** O zaman onlara: “Kudüs şehrinde yerleşin ve orada dilediğiniz nimetlerden yiyin, bağışlanmanızı dileyin ve eğilerek şehrin kapısından girin ki hatalarınızı bağışlayalım. Ayrıca Biz, iyi hareket edenlere daha fazlasını da vereceğiz” denildi.
- 162.** Fakat içlerinden kendilerine yazık edenler, sözü, söylenenden başkasıyla değiştirdiler. Biz de, zulmetmelerinden dolayı, üzerlerine gökten yakıcı bir azap indirdik.
- 163.** Habibim! Onlara, deniz kıyısında bulunan şehir halkının durumunu sor. Hani onlar, cumartesi gününe saygısızlık edip, haddi aşıyorlardı. Çünkü cumartesi tatili yaptıkları gün, balıklar ortaya çıkarak akın akın kendilerine geliyorlar, cumartesi tatili yapmadıkları gün onlara gelmiyorlardı. İşte Biz, yoldan çıkmaları sebebiyle onları böyle imtihan ediyorduk.
- 164.** Hani, onların içinden bir topluluk: “Allah’ın, kendilerini helâk edeceği veya çetin bir azap ile cezalandıracağı bir kavme niçin öğüt veriyorsunuz?” demişti. Öğüt verenler de: “Rabbinizden özür dileyelim diye, bir de Allah’a karşı gelmekten sakınırlar ümidiyle öğüt veriyoruz” dediler.
- 165.** Onlar, kendilerine yapılan uyarıları unuttunca, Biz de kötülükten sakındıranları kurtardık. Zulmedenleri de yapmakta oldukları kötülüklerden dolayı şiddetli bir azap ile yakaladık.
- 166.** Böylece onlar, haddi aşarak, yasak edileni yapmakta ısrar edince, kendilerine: “Hor ve hakir maymunlar olun” dedik.
- 167.** Habibim! O zaman Rabbin, kıyamet gününe kadar, onlara eziyetin en kötüsünü yapacak olan kimseleri göndereceğini bildirdi. Şüphe yok ki, Rabbin, cezayı çabuk verendir. O, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.
- 168.** Yahudileri perişan bir durumda yeryüzüne dağıttık. İçlerinde iyi olanlar da vardı, iyi olmayanlar da. Belki kötülüklerden dönerler diye, onları nimetler ve kötülüklerle imtihan ettik.
- 169.** Onların ardından, şu değersiz dünya malını alıp, “Nasıl olsa bağışlanacağız” diyerek Tevrat’ı değiştiren hayırsız bir nesil geldi. Onlara, hakları olmayan bir mal gelse, onu da alırlar, çekinmezlerdi. Peki, kendilerinden, Allah hakkında gerçek olandan başka bir şey söylemeyeceklerine dair kitabın sağlam sözü alınmamış mıydı? Onlar, Tevrat’ta olanları okuyup öğrenmemişler miydi? Elbette Allah’tan korkanlar için ahiret yurdu daha hayırlıdır. Halâ akıllanmayacak mısınız?
- 170.** Kitaba sınıksı sarılan ve namazı dosdoğru kılanlara gelince, şüphesiz Biz, iyiliğe çalışanların mükâfatını veririz.
- 171.** Biz, bir zaman dağı, İsrailoğullarının üzerine gölgelik gibi kaldırmıştık da, üstlerine düşecek sanmışlardı. İşte o vakit: “Size verdiğimiz Kitabı kuvvetle tutun ve onda olanı düşünün. Böyle yaparsanız sakınmış olursunuz” demiştik.
- 172.** Bir zaman, Rabbinin, Âdemoğullarından söz aldığını da düşünün. Hani Rabbin, Âdemoğullarından, onların bellerinden zürriyetlerini çıkarmış, onları kendilerine

- şahit tutarak: “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” demiş, onlar da: “Evet, biz buna şahidiz, Sen bizim Rabbimizsin” diye cevap vermişlerdi. Bu şahitlendirme, kıyamet gününde: “Biz, bundan habersizdik” dememeniz içindi.
- 173.** Yahut: “Daha önce babalarımız Allah’a ortak koşmuşlardı. Biz de onlardan sonra gelen bir nesildik. Şimdi, hakkı batıl gösterenlerin yaptıkları yüzünden bizi helâk mı edeceksin?” dememeniz içindi.
- 174.** İşte Biz, âyetleri böyle açıklıyoruz, belki inanırlar.
- 175.** Habibim! Yahudilere, o kimsenin haberini de oku. Biz, kendisine âyetlerimiz hakkında ilim vermiştik de, o, bunlardan uzaklaşmış, derken şeytan onu arkasına takmış, sonunda azgınlardan olmuştu.
- 176.** Eğer dileseydik, onu, bu âyetlerimizle yükseltirdik. Fakat o, dünyaya saplandı ve hevesinin peşine düştü. Onun sıfatı, tıpkı şu köpeğin durumuna benzer; üstüne varsan da dilini sarkıtıp solur, kendi haline bıraksan da. İşte, âyetlerimizi yalanlayan kavmin durumu da böyledir. Habibim! Sen bu kıssayı onlara anlat, belki iyice düşünürler.
- 177.** Ayetlerimizi yalanlayarak kendilerine zulmetmekte olan kimselerin durumu ne kötüdür!
- 178.** Allah, kimi hidâyete erdirirse, o, doğru yolu bulmuştur. Kimi de saptırırsa, işte onlar, zarara uğrayan kimselerdir.
- 179.** Andolsun ki Biz, cinlerden ve insanlardan birçoğunu, cehennem için yarattık. Onların; kalpleri vardır anlamazlar, gözleri vardır görmezler, kulakları vardır işitmezler. Onlar, dört ayaklı hayvanlar gibidir. Hatta daha da sapıktırlar. İşte onlar, gaflete düşen kimselerdir.
- 180.** En güzel isimler Allah’ındır. O halde, O’na o güzel isimlerle dua edin. O’nun isimleri hakkında eğriliğe sapanları bırakın. Onlar, yapmakta olduklarının cezasını göreceklerdir.
- 181.** Yarattıklarımız içinde, hakka giden yolda rehberlik eden ve hak ile adaleti sağlayan bir topluluk da vardır.
- 182.** Ayetlerimizi yalanlayanları ise Biz, hiç farkında olmadan, yavaş yavaş felâkete sürükleriz.
- 183.** Onlara fırsat tanırım. Fakat Benim tuzağım çetindir.
- 184.** Onlar, arkadaşları olan Peygamberde, delilikten bir eser olmadığını hiç düşünmezler mi? O, apaçık bir uyarıcıdır.
- 185.** Ve onlar; Allah’ın göklerde ve yerdeki hükümranlılığına, yarattıklarındaki ilâhi ahenge ve ecellerinin yaklaşmış olabileceğine hiç bakmazlar mı? Artık, iman etmedikten sonra, hangi söze inanacaklar?
- 186.** Allah, kimi saptırırsa, artık onu, Ondan başka hidâyete erdirecek kimse yoktur. Ve onları, azgınlıkları içinde serseri olarak bırakıverir.
- 187.** Resûlüm! Sana kıyameti ve ne zaman olacağını soruyorlar.

De ki: “Onun ilmi, ancak Rabbinin katındadır. Onun vaktini, O’ndan başkası açıklayamaz. Göklerde ve yerde ona tahammül edecek kimse yoktur. O, size ansızın gelecektir.” Sanki sen onu biliyormuşsun gibi, sana tekrar soruyorlar. Yine de ki: “Onun bilgisi, ancak Allah’ın katındadır. Ama, insanların çoğu bunu bilmezler.”

- 188.** De ki: “Ben, kendim için, Allah’ın dilediğinden başka, fayda ve zarar verme gücüne sahip değilim. Eğer ben gaybı bilseydim, daha çok hayır yapmak isterdim. Ve bana, hiçbir kötülük de dokunmazdı. Ben, sadece iman eden bir kavim için, uyarıcı ve müjdeleyiciyim.”
- 189.** Sizi bir tek candan yaratan, gönlü ısınsın diye ondan da eşini yaratan O’dur. Erkek, eşini örtüp bürüdü, eşi de hafif bir şekilde yüklenip hamile kaldı. Onu bir müddet taşıdı. Sonunda yükü ağırlaşınca, ikisi birlikte Rablerine: “Eğer bize sağlıklı bir çocuk verirsen, andolsun ki biz, şükredenlerden olacağız” diye dua ettiler.
- 190.** Fakat Allah, daha sonra Âdemoğullarından müşriklere sağlıklı bir çocuk verince, kendilerine verilen bu çocuk konusunda Allah’a ortak koşmaya başladılar. Halbuki Allah, onların ortak koştukları şeylerden yücedir.
- 191.** Onlar, hiçbir yaratma gücü olmayan, üstelik kendileri yaratılmış bulunan şeyleri mi Allah’a ortak koşuyorlar?
- 192.** Halbuki onlar, ortak koşanlara ve kendilerine yardım edemezler.
- 193.** Eğer onları doğru yola çağırırsanız, size uymazlar. Onları çağırırsanız da fark etmez, sussanız da. Size karşı onların durumu aynıdır.
- 194.** Ey kâfirler! Allah’ı bırakıp da taptıklarınız putlar, sizin gibi kullardır. Eğer doğru söylüyorsanız, onları çağırın da size cevap versinler.
- 195.** Nasıl cevap verecekler ki? Onların yürüyecek ayakları mı var? Yoksa tutacak elleri mi? Veya görececek gözleri mi? Yahut işitecek kulakları mı?
Habibim! De ki: “Ortaklarınızı çağırın. Sonra da istediğiniz tuzağı kurun ve bana göz bile açtırmayın.
- 196.** Çünkü benim koruyanı, o kitabı indiren Allah’tır. Ve O, bütün salih kişileri de görüp gözetmektedir.
- 197.** Sizin Allah’tan başka taptıklarınız, size de yardım edemezler, kendilerine de.
- 198.** Eğer onları doğru yola çağırırsanız, duymazlar. Sana bakıyor zannedersin, oysa onlar görmezler.”
- 199.** Habibim! Sen, af ve müsamaha yolunu tercih et. İyiliği emret ve cahillerden yüz çevir.
- 200.** Eğer şeytanın vesvesesi seni rahatsız ederse, hemen Allah’a sığın. Çünkü O, herşeyi işiten ve bilendir.
- 201.** Allah’tan gerektiği gibi sakınanlar, şeytan bir vesvese verdiğinde, hemen Allah’ı hatırlarlar ve gerçeği olduğu gibi görürler.

- 202.** Şeytanların dostlarına gelince; şeytan, onları azgınlığa sürükler, sonra da yakalarını bırakmaz.
- 203.** Onlara bir âyet getirmediğin zaman: “Onu da kendinden yazıp getirseydin ya” derler.
De ki: “Ben, sadece Rabbinden bana vahyedilene uyarım. Bu Kur’an: İnanan bir toplum için Rabbinizden açık belgeler, Gönül gözünü açan ve gerçekleri gösteren nurlar, İman edecekler için de hidâyet ve rahmettir.”
- 204.** Kur’an okunduğu zaman, derhâl onu dinleyin ve susun ki size merhamet edilsin.
- 205.** Rabbini, sabah-akşam; yalvararak ve korkarak, yüksek olmayan bir sesle zikret. Sakın gafillerden olma!
- 206.** Zira, Rabbine yakın melekler, O’na kulluk ve ibadet etmekten asla büyüklük hissetmezler. Hep O’nu tesbih edip, yalnız O’na secde ederler.